

[L. Rasmussen.]

Flertallet, vi mangler Magten til at gennemføre Afrustningen; skal vi prøve paa en Forhandling om en virkelig Nedsættelse?

Nu tror jeg, den højtærede Minister vil forstaa, at det er fuldkommen umuligt for Socialdemokraterne at stemme for det uærlige Forslag, han her har lagt frem for os; for det bliver langt dyrere, end han har budgetteret; og dyrere end den nuværende Ordning. Skulde Venstre i Vinterens Løb i Overensstemmelse med Ministerens Udtalelser om den lyse udenrigspolitiske Situation — den er jo blevet saa lys siden i Fjor —, skulde Venstre lade sig paavirke heraf i den Retning, at de i Vinterens Løb skulde mene at kunne gaa længere ned, komme med en effektiv Nedsættelse, saa tager Socialdemokraterne Standpunkt til et saadant Forslag, naar det foreligger. Men jeg vil gerne understrege, at den Dag, vi har Magten dertil — det være sig alene eller sammen med andre —, den Dag vil Afrustningsforslaget blive gennemført.

Den Maade, hvorpaa Venstre har gennemført Ordningen af 1922, den Maade, hvorpaa Venstre har fremsat et nyt Forslag, gør, at Venstre i denne Sag staar saadan, at takket være de Vaaben, den Ammunition, som Forsvarsministeren har leveret Socialdemokraterne, vil de ikke længere kunne hæve sig op til de samme Højder, som de har kunnet tidligere, tale om deres dybe Overbevisning, om internationale Forpligtelser, om, hvad vi skylder Udlandet, om Danmarks Livsinteresser. Alt dette vil i Fremtiden gaa ud af Dagsordenen, takket være Ministerens Materiale.

Men staar Venstre i denne Sag kompromitteret, saa staar de Konservative langt mere kompromitterede i denne Sag, langt, langt mere. Thi det maa dog erindres, at i 1922, da vi fik den nugældende Militærordning, da maatte Venstre lade sig slæbe af de Konservative 3—4 Mill. Kr. op. Venstre vilde ikke have været saa højt op, som de kom i 1922; men de maatte lade sig slæbe derop af de Konservative. Ganske vist gjaldt det ikke Flaaden. Da vi var færdige, sagde de Konservative: Vi har faaet alt for lidt, alt for lidt, vi maa have betydeligt mere; men naar vi stemmer for dette, er det — for at bruge en Udtalelse af den tidligere kommanderende General Ellis Wolff —, fordi vi ser, at det, der her foreligger, kan være et Grundlag, omend kun et daarligt Grundlag, saa dog et Grundlag, hvorpaa der kan bygges videre.

Det har de Konservative sagt i 1922; og dog har de Konservative — udover en

lille Anstrengelse i Fjor med Hensyn til Flaadens Vedligeholdelseskonto — ikke foretaget sig det allerringeste for at komme op til det Militærvæsen, der blev fastsat af Venstre, ikke det allerringeste. (*Afbrydelse*).

Jeg hører nu en Konservativ sige: Vi fik det først at vide i Aar, Ministeren har holdt det hemmeligt. Det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov, vil hvert Aar i „Haandbog for Søværnet“ kunne se, at Flaaden aldeles ikke til sin Nybygning har faaet det, den skulde. Og hvis det ærede Medlem ikke vil se det, maa det være, fordi det ikke ligger i hans Interesse. Han har kunnet følge dette Forhold Aar efter Aar. Og ikke blot de Konservatives Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov, men hver enkelt af de Konservative vil kunne gøre det: ogsaa de Konservatives afgaaede Formand, den nuværende Generalauditør, vilde med største Lethed have kunnet forvisse sig derom, hvis han havde Interesse derfor.

Det vil jo vides, at de Konservative har en Mappe, udenpaa hvilken der staar „naturlig Ubemærkethed“, og deri har de haft Militærspørgsmaalet liggende lige til i Aar. Hvorfor? Ja, sikkert ikke af den Grund, som vilde være den mest forsvarlige, at de Konservative nu endelig var kommet til Forstaaelse af, at vi ikke kan følge med i det militære Orkester. Nej, men de Konservative havde Livsinteresser, de skulde varetage, og det er ikke Militærspørgsmaalet, der er de Konservatives Livssag.

Nej, de har højfinansielle Interesser at varetage. De har vidst, at det gjaldt om for alt i Verden ikke at komme i Konflikt med Venstre om Militærspørgsmaalet, for de skulde have Formueskatten nedsat, helst fjernet; de skulde have de sociale Udgifter nedsat, de skulde have indirekte Skatter, de skulde passe paa, at ikke Finansverdenen blev alt for generet af en Aktielov, af en Banklov. Det var Livsinteresserne, det gjaldt, og saa maatte det gaa med Militærspørgsmaalet, som det kunde, og det gjaldt om for enhver Pris at støtte Venstre i deres Bestræbelser.

Derfor har Militærspørgsmaalet for de Konservative henligget i „naturlig Ubemærkethed“ indtil nu. Saa var det, at Vælgerne nu ved Landstingsvalget misforstod Situationen saa grundigt, at de sagde: Ja, men hvis I har fælles Interesser med Venstre paa alle disse Omraader, hvad skal vi saa gaa over Broen efter, Venstre er Regeringsparti, Venstre er det store Parti, saa stemmer vi Konservative selvfølgelig med Venstre.